

var endda Maksimalpriser, der gjaldt for alle og ved Salg til alle, og de gjaldt en Artikel, hvoraf der var for lidt i Landet, og de gjaldt en Tilstand, hvor Landet er i Vaade, og der kunde siges meget for dem. Men skal vi nu indføre Maksimalpriser for Penge ikke fra alle og til alle, men fra alle og til nogle enkelte, nemlig til Bankerne, er vi inde paa en meget farlig Vej. Jeg er en bestemt Modstander af en Maksimalrente. Vi kan ikke saadan gaa hen og binde Rentefoden og heller ikke binde Rentefoden paa enkelte Punkter. Naar de Herrer vil have en Forskel paa Banker og Sparekasser, kan De jo faa det paa mange forskellige Maader. Nogle siger: Sparekasserne er det udmærkede sikre; naar Folk har deres Penge paa en Bog, skal de vide, at den Bog er god, naar det er en Sparekassebog, og de skal vide, at de har ingen Sikkerhed for, at den er god, naar det er en Bankbog. Der er mange Midler til at oplyse enfoldige Sparere derom. De kan gøre Sparekassebogen hvid og Bankbogen sort, og, om De vil, kan De trykke tre Kors og et Dødningshoved paa Bankbogen, eller De kan belægge Bankbogen med en ringe Stempelafgift, saaledes at det kan ses af alle, at den er stemplet. Det vil vel sagtens ikke ruinere de danske Banker, om de eller deres Sparere kommer til at betale en Afgift af en halv Snes Øre for enhver Bankbog. De kan endvidere gøre, hvad der i denne Betænkning og i disse Forslag fra visse Sider er gjort Forsøg paa: dele Bankerne i en virkelig Bank og en Sparekasseafdeling med særlig Sikkerhed for Sparernes Indskud. Ogsaa der vil man kunne finde den Traad, der leder hen til en Forstaaelse og derigennem til Sympati; men at lægge Traaden om Maksimalrenten synes mig at være en daarlig Udvej. Til Undskyldning for den nævnte Maksimalrente maa siges, at det forholder sig med den ligesom med den Blanksværte, som gamle Johansen paa Østergade for en Snes Aar siden fremstillede, han skrev paa Plakaterne, at det var den mildeste Form, hvorunder Blanksværte overhovedet kunde fremstilles. Saaledes er det ogsaa med denne Maksimalrente, det er vist saa mild en Form, at der ikke er ret mange, som vil mærke, at der overhovedet er en Maksimalrente, men alligevel er det et grimt Punkt at komme ind paa, og jeg vil ikke kunne stemme derfor.

Det næste Punkt, jeg har min Opmærksomhed henvendt paa, er, at Dommerne ikke maa have Sæde i en Banks

Direktion. Det har vi haft et andet Sted i den saakaldte Benlov — hvor er den henne? Embedsmændene maatte ikke være i Banker og ikke mangfoldige andre Steder. Men denne Benlov er gaaet sin Vej, og nu dukker en enkelt Side af hele denne Sag frem her paa Bankloven. Dommerne maa dit, og Dommerne maa dat, og de andre Embedsmænd maa alt, hvad de vil, men nu maa Dommerne paa en Gang ikke have Sæde i Bankernes Direktion. Hvor megen Sympati jeg end kunde have derfor, den Gang vi behandlede Benloven, som anviste en vis Overgangsperiode, en Karenstid, i hvilken Dommerne og andre Embedsmænd kunde vænne sig af med at bruge de mange Ben og ligesom vi andre gaa paa et færre Antal, vil jeg sige, at naar jeg her finder denne Bestemmelse uden videre stukket ind i denne Lov om Banker og Sparekasser, synes jeg, at den ikke er ganske paa sin Plads. Jeg vil altsaa tage Afstand fra Bestemmelsen om Dommerne, for saa vidt angaar Banker og Sparekasser, i alt Fald saa længe vi forhandler om disse Lovforslag. Skal vi lovgive om dette Forhold, skal det være ved en grundig og gennemgaaende Lovgivning, som vi en Gang er begyndt paa — jeg ved ikke, hvorfor vi er holdt op dermed, jeg ved ikke, hvor den Lov er blevet af.

Saa er der en Bestemmelse, som er ganske kuriøs, nemlig den om, at Fader og Søn ikke paa samme Tid maa beklæde Direktørposten indenfor samme Bank. Vi stiller der Banker og Sparekasser paa en mærkelig Maade. Vi her i Forsamlingen har ikke noget imod, at der sidder en Fader og en Søn som Kolleger i Tinget, vi har endogsaa paa samme Tid haft tre Brødre som Medlemmer af Tinget, uden at vi mærkede særlig stor Gene deraf, og vi har haft en Fader siddende paa Formandspladsen, hvis Ansigt straaede af lys Glæde, hver Gang han hørte paa sin Søns Præstationer. Selv om det ikke altid er anerkendt af Fædrene, er det dog et Aksiom, som nu til Dags hævdes af alle Sønner, at de i alle Maader langt overgaar deres Fædre i Klogskab og alle Dyders Udfoldelse. Hvorfor skal vi unddrage Banker og Sparekasser en Søns Arbejde, hvis han er vokset op saaledes, som der vokser Børn op i politiske Hjem, Børn, som kan det hele udenad fra smaa af, hvad andre er deres halve Liv om at lære? Hvorfor udelukke saadanne Sønner, som er vokset op i Bankhjem og kan det hele? for det er nemlig noget, ikke alle